

O inspecție de neuitat!

Cristina Cimpoi,

Membru ANEVAR

Datorită meseriei practicate - evaluator autorizat proprietăți imobiliare, noi, ca evaluatori, suntem nevoiți să mergem și să „explorăm” diferite și minunate zone ale țării, în funcție de locația unde este amplasată proprietatea subiect.

Îmi amintesc și acum cu „drag” dar și cu bucurie de o inspecție pe care am realizat-o în urmă cu aproximativ 2 ani, împreună cu o colegă.

Era o frumoasă zi de octombrie și urma să mergem pe ale patriei câmpii: zis și făcut! Ne pregătim cu o zi înainte cu toate cele necesare: două aparate foto pregătite, delegații, plinul la mașină (așa e indicat când pleci la drum lung!), planul proprietății, fișa de inspecție, listă întrebări de lămurit, extrase de carte funciară ... tot tacâmul, ca la carte!

A doua zi, dis de dimineață, ne trezim și pornim la drum urmând să inspectăm 4 locații diferite și aproximativ 30 ha de amplasament.

Până la destinația efectivă, totul era perfect: soare, plimbare, muzică și voie bună! După vreo 3 ore de condus (aprox. 220 km de București), ajungem la destinație. Superrrr!!! Totul se desfășura conform planului, cu o mică excepție: când am oprit motorul, mașina era înconjurată de aproximativ 15 câini care mai de care cu un lătrat mai fioros! Undeva, la câțiva pași în spate, se auzea pe fundal dna. Popescu care era persoana noastră de contact:

- Haideți, coborâți, vă așteptam! Bine ați venit!

Noi zâmbeam îngrozite uitându-ne una la cealaltă! Clar, nu era râsul nostru! Ce ne rămânea de făcut?!?! Să coborâm, normal! Dar pe unde???

- Veniți dvs. la noi! Bine v-am găsit!

La insistențele dnei. Popescu, cu greu ne-am lăsat convinse să coborâm din mașină dar ... până la urmă nu prea aveam de ales!

Toți câinii lătrau lângă noi, mai-mai să ne înhațe, de parcă eram micul dejun pe care-l așteptau și, noroc că am intrat rapid la adăpost, cât să ne organizăm pentru inspecție și să ne facem curaj. Dna. Popescu ne-a asigurat că mulțimea de câini este pașnică, tocmai fuseseră hrăniți în ziua respectivă, dar fiind un amplasament atât de mare, au și ei rolul lor acolo.

Cu inima strânsă, cu planul în mână, cât mai aproape una de alta (ne păzeam cumva reciproc), am demarat inspecția! Pe tot parcursul vizitei, dna Popescu care avea o nuielușă firavă în mână, se tot auzea pe fundal:

- Negruța, taci!!! Bobiță, pleacă de aici!! Las-o în pace!!!

era un fel de șef pe acolo!

pregătirea de inspecție!

Și, cu sufletul la gură, cu bifat pe plan tot ce vedeam, cu toți câinii după noi, am făcut „echipă” cu colega mea (în timp ce una scria sau făcea poze, cealaltă o păzea de câini) și uite așa, ușor ușor am terminat una dintre cele 4 locații (cea mai dificilă și din fericire, singura care avea și câini!!!).

A trecut... s-a terminat, respirăm ușurate! Nu ne-a mușcat niciunul! Perfect! Mai încercăm și data viitoare, poate mai cresc și câinii pînă atunci!

Au mai rămas 3 amplasamente de văzut, printre care unul, clar, fără câini:

Nimic nu mai contează soarele strălucește, vântul adie ușor, iar noi ne vedem de drum!

P.S. Am uitat să precizez că atât eu, cât și colega mea iubim animalele doar că ne e cam frică de câini! După această inspecție, când mergem în alte locații unde întâlnim doar 2-3 câini ni se pare parfum! Avem metoda comparației directe!